

Soudem vyměřené alimenty představují dočasné maximum zákonných povinností nemanželského otce vůči dítěte.

Žalovaný byl rozsudkem uznán nemanželským otcem nezletilého J. Ch. a odsouzen k placení měsíčních alimentů 200 Kč. Přes to, že alimenty tyto řádně platil, podala naň matka dítěte žalobu, již domáhala se na něm náhrady dalších obnosů, jež prý vynaložila na opatření šatstva, obuvi a hraček dítěte celkem 4947 Kč, jež žalovaný vzhledem k ustanovení § 1042 obč. zák. jest povinen jí nahraditi.

Žaloba tato byla všemi stolicemi zamítnuta. Z důvodů nejvyššího soudu se vyjímá:

Tvrzení dovolání, že žalovaný byl pravoplatně uznán povinným platiti své nemanželské dceři toliko výživu a nikoli příspěvky na ošacení a vychování, neodpovídá zákonu. Právnem poukazují nižší soudy k tomu, že zákonný pojem výživného jest vyložen v § 672 obč. zák., podle něhož se pod pojmem výživy rozumí strava, šatstvo, byt a ostatní potřeby. § 672 obč. zák. mluví sice o odkazu výživy, ale sluší jej generelně vykládati a vztahovati na všecky případy, ve kterých zákon užívá slova výživa (výživné), jako v §§ 139 a 166 obč. zák. Přiznává-li § 166 obč. zák. nemanželskému děcku proti otci nárok na přiměřené výživné, vychování a zaopatření, dlužno tím rozuměti i právě nárok na stravu, šatstvo a příbytek, pak vychování a zaopatření.

Odsouzen-li tedy žalovaný zmíněným rozsudkem, aby platil na výživném dítěti 200 Kč měsíčně, měly tím, jak správně uvedly nižší soudy, býti hrazeny veškeré výlohy výživy, ošacení a výchovy děcka a nelze ze znění rozsudku po právu vyzovovati, že tím nebylo stanoveno, jakým penízem má nemanželský otec přispívati na ošacení a vychování dítěte.

Jest proto nárok žalobkyně na náhradu nákladu, který vynaložila na dítě, neodůvodněn. Podle § 1042 obč. z. může ten, kdo za jiného učinil náklad, který by tento po zákonu byl povinen učiniti, ale neučinil, žádati náhradu tohoto nákladu. V tomto případě však žalovaný nemanželský otec učiniv na dítě náklad, jenž mu podle zákona byl rozsudkem uložen, dostal své povinnosti a nelze tedy o žalobkyni říci, že učinila zaň náklad, jež by on byl povinen podle zákona učiniti, ale neučinil. Učinila-li žalobkyně na dítě nějaký náklad, jehož náhrady se domáhá, učinila jej na vlastní vrub a musí jej nésti ze svého.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně z dne 24. 9. 1923 č. j. R v I 474-23/I.

Dr. Jos. Čermák.